

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 23, 2019

Nummer 23, 2019

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2019:9848](#) 12-11-2019

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2019:4084](#) 07-11-2019

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2019:4090](#) 07-11-2019

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2019:3992](#) 05-11-2019

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2019:9413](#) 31-10-2019

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2019:9404](#) 31-10-2019

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2019:7988](#) 01-10-2019

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2019:5177](#) 19-11-2019

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2019:5274](#) 08-11-2019

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2019:4855](#) 07-11-2019

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2019:4922](#) 06-11-2019

RECHTSPRAAK

Echtscheiding; partijen bereiken overeenstemming over ouderschapsplan en over partneralimentatie tijdens de procedure. Na ondertekening van het convenant zijn de omstandigheden, nog tijdens de procedure, gewijzigd. De man is ontslagen en heeft nog geen nieuw werk. Hij verzoekt aanvullend om wijziging van de overeengekomen zorgregeling en om te bepalen dat hij wijziging van de overeengekomen kinderalimentatie kan verzoeken. De rechtbank beslist dat hij een aanvullend verzoek kan doen, maar wijst de verzoeken af.

Tijdens de echtscheidingsprocedure bereiken partijen overeenstemming over alle hen verdeeld houdende geschilpunten. Dit betreft het hoofdverblijf van de zoon, de zorgregeling, de kinder- en partneralimentatie en de afwikkeling van de huwelijkse voorwaarden.

Voordat de rechtbank een eindbeslissing heeft gegeven, maar na de bereikte overeenstemming, wordt de man ontslagen. Hij vindt nieuw werk, maar wil dan een andere zorgregeling en, omdat hij zijn nieuwe inkomen nog niet kan overzien, verzoekt hij te bepalen dat bij wijziging van omstandigheden partijen wijziging van de kinderalimentatie verzoeken.

Ten aanzien van het laatste oordeelt de rechtbank dat in het convenant al is bepaald dat bij wijziging van omstandigheden wijziging van de kinderalimentatie kan worden verzocht en dat zulks ook voortvloeit uit artikel 1:401 BW. De rechtbank wijst het verzoek daarom af.

Ten aanzien van het aanvullende verzoek tot wijziging van de zorgregeling overweegt de rechtbank dat in een procedure als de onderhavige een aanvullend verzoek kan worden gedaan zolang de rechter nog geen eindbeslissing heeft gegeven (art. 283 Rv). Nu omtrent de zorgregeling nog geen eindbeslissing door de rechter is gegeven, is de man dus ontvankelijk in zijn verzoek. De rechtbank wijst het verzoek tot wijziging van de zorgregeling af, omdat naar haar oordeel de omstandigheden die ten grondslag liggen aan het wijzigingsverzoek niet in relevant opzicht zijn gewijzigd.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 19-11-2019

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2019:5177

Zaaknummer: C/02/313412 / FA RK 16-1833, C/02/329288 / FA RK 17-1891

RECHTSPRAAK

Eenhoofdig gezag. Moeder doet verzoek daartoe. Vader gaat uiteindelijk akkoord. Hof gelast onderzoek door de Raad voor de Kinderbescherming, omdat het verzoek lijkt te zijn ingegeven door teleurstelling van het kind en de moeder in de vader. Dat lijkt geen goede reden om het gezag van de vader te beëindigen. Kind zal in aparte procedure om vernietiging van de erkenning verzoeken, nu de vader niet haar verwekker is. Hof komt het praktisch voor als de Raad ook deze zaak onderzoekt en de rechtbank daarover informeert.

De vrouw heeft de rechtbank verzocht haar te belasten met het eenhoofdig gezag over de minderjarige. De rechtbank heeft dit verzoek afgewezen. De vrouw is hiervan in hoger beroep gekomen. De moeder stelt zich op het standpunt dat de minderjarige klem en verloren raakt indien de ouders gezamenlijk met het gezag belast zullen blijven. De vader is niet betrokken bij de minderjarige en de minderjarige is teleurgesteld geraakt in haar vader en wil niets meer met hem te maken hebben. Tijdens de mondelinge behandeling ter zitting van het hof heeft de vader aangegeven dat hij niet langer tegen het verzoek van de moeder is om haar met het eenhoofdig gezag over de minderjarige te belasten. Hij heeft daarbij aangegeven dat hij in zijn hart zou wensen dat het anders was gelopen.

Het hof acht zich gezien de thans beschikbare informatie onvoldoende voorgelicht om een verantwoorde beslissing te kunnen geven ten aanzien van het verzoek van de moeder om haar met het eenhoofdig gezag over de minderjarige te belasten. Voor het hof staat vast dat de vader een belangrijke rol in het leven van de minderjarige heeft vervuld. De minderjarige is haar eerste levensjaren niet alleen door de moeder maar ook door de vader verzorgd en opgevoed. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting is bij het hof de indruk ontstaan dat de vader zich ook immer veel moeite heeft getroost om de banden met de minderjarige ook na het uiteengaan van de ouders met hem en zijn familie voort te zetten. Hij draagt ook onverkort financieel zorg voor de minderjarige. Voorst staat vast dat het uiteengaan van de ouders in elk geval voor de minderjarige niet goed is afgehecht. Het hof heeft de indruk dat de wens van de minderjarige om geen contact meer te hebben met haar vader is ingegeven, zoals ook de

moeder stelt, door teleurstelling. Teleurstelling van een kind in een ouder is evenwel geen goede reden voor het beëindigen van het gezamenlijk gezag. Integendeel, het is een signaal dat de ouders hun verantwoordelijkheid voor het geestelijk en lichamelijk welzijn van de minderjarige moeten dragen om ook de ontwikkeling van haar persoonlijkheid te bevorderen.

Het ouderlijk gezag omvat ook mede de verplichting van de ouder om de ontwikkeling van de banden met zijn kind met de andere ouder te bevorderen. Op de ouders rust in dezen een zware inspanningsplicht. De ouders lijken eraan voorbij te gaan dat de vader, ook bij beëindiging van het gezag van de minderjarige, haar juridische vader blijft.

Gelet op het voorgaande heeft het hof de behandeling van de zaak aangehouden en de Raad voor de Kinderbescherming (Raad) verzocht een onderzoek in te stellen en het hof nader te adviseren over het gezag van de minderjarige. Nu de advocaat van de moeder ter zitting heeft aangekondigd dat namens de minderjarige een verzoek bij de rechtbank zal worden ingediend om de erkenning door de vader te vernietigen, komt het het hof praktisch voor dat de Raad bij dit onderzoek tevens het aangekondigde verzoek van de minderjarige om de erkenning door de vader te vernietigen meeneemt en de rechtbank daarover informeert.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-11-2019

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2019:9848

Zaaknummer: 200.256.483/01

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. De moeder verzoekt wijziging daarvan. Rechtbank wijst het verzoek af. Partijen zijn uitdrukkelijk een zorgkorting overeengekomen, ook al is er geen zorgregeling en nauwelijks contact. De afspraak hierover is een jaar later in een vaststellingsovereenkomst neergelegd. Pas nadien kan er sprake zijn van een wijziging van omstandigheden, maar die is er niet. De moeder is niet-ontvankelijk in haar verzoek.

De moeder heeft een verzoek tot wijziging van de eerder overeengekomen kinderalimentatie, welke afspraak een jaar later in een vaststellingsovereenkomst is vastgelegd, bij de rechtbank ingediend. De vader betwist dat er sprake is van een wijziging van omstandigheden.

De eerste vraag die de rechtbank dient te beantwoorden is naar aanleiding van welke afspraak de wijziging van omstandigheden getoetst moet worden. De rechtbank stelt vast dat partijen ten tijde van het uit elkaar gaan afspraken hebben gemaakt over de kinderalimentatie. Op dat moment was er geen sprake van een contactregeling tussen de man en de kinderen. De intentie van partijen was wel dat er een zorgregeling zou worden gestart. Partijen hebben daarom bij de afspraak omtrent de kinderalimentatie rekening gehouden met een zorgkorting van vijftien procent. Omdat de zorgregeling niet van de grond kwam, is de man hierover in februari 2018 een procedure bij de rechtbank gestart. De Raad voor de Kinderbescherming (Raad) heeft in het kader van die procedure een onderzoek gedaan naar de mogelijkheden van een zorgregeling. Omdat uit het rapport van de Raad naar voren kwam dat de kinderen moeite hebben met de procedures van partijen, heeft de man zijn verzoek tot vaststelling van een zorgregeling ingetrokken, zodat er meer rust zou ontstaan. Partijen hebben rond diezelfde tijd, in april 2019, de eerder gemaakte afspraken over de kinderalimentatie vastgelegd in een vaststellingsovereenkomst. Ten tijde van de vaststellingsovereenkomst van april 2019 was er geen contact tussen de man en de kinderen. In de vaststellingsovereenkomst is wederom rekening gehouden met een zorgkorting van vijftien procent. De rechtbank is – anders dan de vrouw – van oordeel dat gekeken moet worden of er omstandigheden zijn gewijzigd vanaf de vaststellingsovereenkomst van april 2019. Dat deze afspraken overeenkomen met de

afspraken van februari 2018 doet daaraan niet toe of af. Het stond partijen immers vrij om bij de nieuwe afspraak in april 2019 andere afspraken over de kinderalimentatie te maken. Partijen hebben echter beiden bewust ingestemd – gelet op hun ondertekening – met de afspraken over de kinderalimentatie waarbij ook rekening is gehouden met een zorgkorting van vijftien procent, ondanks dat er op dat moment geen sprake was van een zorgregeling en evenmin van contact tussen de man en de kinderen. Indien de vrouw op dat moment vond dat geen rekening moest worden gehouden met een zorgkorting, dan had het op haar weg gelegen om hierover andere afspraken te maken. Daar heeft zij niet voor gekozen. De rechtbank gaat als peilmoment voor de gewijzigde omstandigheden dan ook uit van de vaststellingsovereenkomst van april 2019.

De rechtbank is van oordeel dat ten tijde van het indienen van het huidige verzoekschrift en sindsdien, geen sprake is van een wijziging van omstandigheden ten opzichte van de situatie ten tijde van de vastlegging van de kinderalimentatie in de vaststellingsovereenkomst in april 2019. Uit de situatie dat partijen wel een zorgkorting zijn overeengekomen bij de vaststellingsovereenkomst kan worden afgeleid dat partijen ook toen (acht weken voor het indienen van het verzoek van de vrouw) kennelijk nog steeds de intentie hadden dat er een zorgregeling zou worden gestart. Zij hebben immers op twee momenten (februari 2018 en april 2019) – hoewel er geen sprake was van een zorgregeling of contact – rekening gehouden met een zorgkorting. De jurisprudentie waarnaar de vrouw verwijst (o.a. HR 12 sept. 1997, nr. 8927, *NJ* 1997/733) maakt dan ook niet dat er wel sprake is van een wijziging van omstandigheden, nu partijen tweemaal bewust rekening hebben gehouden met een zorgkorting, ondanks dat er geen sprake was van contact. Bij de beantwoording van de vraag of sprake is van een wijziging van omstandigheden in de zin van artikel 1:401 lid 1 BW is immers niet van belang of die omstandigheden bij het aangaan van de overeenkomst bekend dan wel voorzienbaar zijn geweest, maar of daarmee destijds zodanig rekening is gehouden dat zij geacht moeten worden aan de vaststelling van de alimentatie ten grondslag te hebben gelegen. Uit de vaststellingsovereenkomst van april 2019 kan de rechtbank afleiden dat partijen ook toen de intentie hadden voor een zorgregeling, nu expliciet rekening gehouden is met een zorgkorting van vijftien procent. Daar komt nog bij dat er op dit moment wel sprake is van contact tussen de man en een van de kinderen. Er is tussen hen nu dus meer contact dan ten tijde van de afspraak van de zorgkorting. Deze gewijzigde omstandigheid maakt echter niet dat er een relevante wijziging van omstandigheden is die moet leiden tot een lagere zorgkorting, zoals de vrouw wil. De rechtbank ziet hierin juist een bevestiging dat partijen nog steeds de totstandkoming van een zorgregeling voor ogen hadden bij het vastleggen van hun afspraken over kinderalimentatie. Nu er gelet op het bovenstaande geen sprake is van een (relevante) wijziging van omstandigheden ten opzichte van de situatie waarin de vaststellingsovereenkomst tussen partijen is getekend in april 2019, heeft de rechtbank de

vrouw niet-ontvankelijk verklaard in haar verzoek.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 08-11-2019

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2019:5274

Zaaknummer: C/05/354377 FA RK 19-1771

RECHTSPRAAK

Scheiding van tafel en bed. Verzoek om opheffing van de scheiding van tafel en bed (art. 1:176 lid 1 BW). Voor beëindiging van een scheiding van tafel en bed is geen rechterlijke beslissing vereist, wel inschrijving van een verklaring van beide echtgenoten dat de scheiding door verzoening is geëindigd. Er is ook geen rechterlijke last nodig om over te gaan tot inschrijving van de verklaring.

Bij beschikking van 16 februari 2017 van deze rechtbank – ingeschreven in het huwelijksgoederenregister op 5 april 2017 – is de scheiding van tafel en bed in het huwelijk van partijen uitgesproken.

Verzocht wordt om bij beschikking, voor zover mogelijk uitvoerbaar bij voorraad, tussen partijen de scheiding van tafel en bed op te heffen.

Het verzoek is, gelet op de aanhef ervan, kennelijk gebaseerd op artikel 1:176 lid 1 BW. In dat artikel is bepaald dat een scheiding van tafel en bed eindigt (a) door verzoening van de echtgenoten, (b) op het tijdstip dat zij op hun eensluidend verzoek in het huwelijksgoederenregister, aangewezen in artikel 1:116 BW, hebben doen inschrijven dat de scheiding heeft opgehouden te bestaan.

Waar partijen de rechtbank verzoeken de scheiding van tafel en bed ‘op te heffen’, veronderstellen zij kennelijk dat voor de beëindiging van hun scheiding van tafel en bed een rechterlijke beslissing vereist is. Dat is echter niet zo; in zoverre moet het verzoek worden afgewezen. Voor de beëindiging van een scheiding van tafel en bed is enkel de inschrijving ervan in het huwelijksgoederenregister vereist. Uit artikel 1 lid 3 Besluit Huwelijksgoederenregister 1969 volgt dat ter verkrijging van die inschrijving de echtgenoten (gezamenlijk) dienen te verklaren dat de scheiding van tafel en bed door verzoening heeft opgehouden te bestaan en dat de griffier van die verklaring een akte opmaakt, die de echtgenoten in persoon of bij gevolmachtigde ondertekenen.

Voor zover partijen hebben bedoeld de rechtbank te verzoeken de griffier te gelasten de bedoelde inschrijving te verrichten, kan het verzoek evenmin worden toegewezen. Voor die

inschrijving is een dergelijke last niet nodig. Wel is voor die inschrijving onder meer nodig dat partijen gezamenlijk verklaren dat de scheiding van tafel en bed 'door verzoening' is geëindigd. Aan (het bestaan van) die verzoening worden in voornoemd wetsartikel geen vormvereisten gesteld, maar dát sprake is van een verzoening zal wel moeten worden gesteld, of anderszins moeten blijken. In het verzoekschrift is evenwel omtrent een verzoening niets gesteld. Het verzoek kan dan ook niet worden gezien als een verklaring van partijen dat de scheiding van tafel en bed door verzoening heeft opgehouden te bestaan, en is aldus onvoldoende om als basis te gelden voor de door de griffier ter zake op te maken akte. De rechtbank wijst het verzoek af.

Opmerking: zie ook Rechtbank Zeeland-West-Brabant 8 februari 2019, ECLI:NL:RBZWB:2019:511. In die uitspraak vat de rechtbank het verzoek om de verzoening van de scheiding van tafel en bed in te schrijven in het huwelijksgoederenregister op als een verzoek om de griffier te gelasten de verklaring houdende verzoening in te schrijven in het huwelijksgoederenregister. De rechtbank gelast de griffier daartoe. Verschil met de uitspraak van 7 november 2019 is dat in die zaak omtrent de verzoening niets was gesteld.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 07-11-2019

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2019:4855

Zaaknummer: C/02/364073 / FA RK 19-5171

RECHTSPRAAK

Bijdrage in de kosten van levensonderhoud en studie. Voortduren van die bijdrage na het 21ste jaar op grond van mededelingen van de vader in een appje aan de dochter. Daardoor is een natuurlijke verbintenis om ook na het 21ste jaar te blijven betalen rechtens afdwingbaar geworden.

De moeder heeft namens een van de jongmeerderjarigen, een dochter die studeert, een verzoek gedaan om te bepalen dat de vader gehouden is om een bedrag aan kosten voor levensonderhoud en studie aan haar te blijven betalen nadat zij 21 is geworden. De moeder baseert dit verzoek op een WhatsAppbericht van de vader aan zijn dochter over een te betalen bijdrage als de dochter 21 is geworden. De dochter studeert aan een hogeschool. Zij is behoeftig. Zij studeert en heeft geen eigen inkomsten. Zij heeft intussen een studieschuld van meer dan € 45.000 opgebouwd.

Het hof oordeelt als volgt. Op grond van artikel 1:392 lid 1 jo. lid 2 BW hebben ouders een onderhoudsverplichting jegens hun kinderen van 21 jaar en ouder in geval van behoeftigheid. Van behoeftigheid in de zin van dit artikel is slechts sprake wanneer iemand onvoldoende eigen middelen heeft om te voorzien in zijn eigen levensonderhoud en deze ook in redelijkheid niet kan verwerven. De heersende leer is dat een volwassen student niet behoeftig is, omdat hij over het algemeen in staat is door arbeid het nodige voor zijn levensonderhoud te verwerven. Uit de geschiedenis en totstandkoming van artikel 1:392 BW blijkt dat het niet de strekking van dit artikel is ouders te verplichten hun meerderjarige kinderen, die overigens in staat zijn door arbeid in hun levensonderhoud te voorzien, door het verstrekken van een uitkering in staat te stellen tot het volgen of voltooien van een opleiding (HR 9 september 1983, *NJ* 1984/535).

De heersende leer brengt niet mee dat een student van 21 jaar of ouder nooit aanspraak kan maken op een ondersteunende bijdrage van zijn of haar ouder(s). Er kan een contractuele verplichting zijn (echtscheidingsconvenant of ouderschapsplan) dat als derdenbeding kan worden opgevat, zodat het kind een zelfstandig recht krijgt ten opzichte van zijn ouders om nakoming van het convenant of ouderschapsplan te verkrijgen.

Onder omstandigheden kan het feit dat een ouder zijn kind laat beginnen aan een studie wetende dat deze pas na het 21ste levensjaar zal worden voltooid, worden gekwalificeerd als een rechtens afdwingbare natuurlijke verbintenis. In de uitspraak van het Hof Amsterdam van 18 januari 1996, *NJ* 1997/726, heeft het hof overwogen dat naar maatschappelijke opvattingen die leven in de kringen waartoe het gezin behoort de vader, indien hij daartoe financieel bij machte is, de kinderen ten aanzien van wie hij niet betwist heeft dat zij de capaciteiten voor de door hen gekozen studie hebben, gedurende een redelijke termijn in staat dient te stellen deze studie af te ronden. De stelplicht rust hierbij op de studerende die aanspraak maakt op de onderhoudsbijdrage.

Uit het WhatsAppbericht dat de man op 8 maart 2018 aan zijn dochter heeft gestuurd over de bijdrage vanaf 21 jaar blijkt naar het oordeel van het hof dat sprake is van een rechtens afdwingbare natuurlijke verbintenis tot betaling van een onderhoudsbijdrage. Gelet op de tekst van het bericht is de man van mening dat hij zijn dochter, evenals zijn zoon en ander kind, ook na haar 20ste jaar een onderhoudsbijdrage verschuldigd is. Het hof sluit voor de hoogte van de bijdrage aan bij dat wat de man aan zijn beide andere kinderen heeft betaald.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 07-11-2019

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2019:4090

Zaaknummer: 200.239.903_01

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Behoeftte van de kinderen. Man stelt zich op het standpunt dat voor het bepalen van de behoefte bepalend is wat ter beschikking werd gesteld om de kosten van de huishouding te voldoen. Het hof volgt de man niet in dit standpunt. De man heeft niet duidelijk gemaakt waarom er aanleiding was af te wijken van de uitgangspunten van het rapport Alimentatienormen voor de bepaling van de behoefte.

De man en de vrouw zijn op 5 juli 2018 gescheiden. Zij hebben samen vier kinderen. Bij de bestreden beschikking is de door de man aan de vrouw te betalen kinderalimentatie vastgesteld op ongeveer € 194 per maand per kind.

De grieven van de man zien niet op zijn draagkracht, maar in het bijzonder op de behoefte van de kinderen. Die moet naar zijn mening lager worden vastgesteld. Daartoe voert hij aan dat partijen tijdens het huwelijk hebben geleefd van het inkomen van de vrouw en van de bedragen die hij ter beschikking had om de kosten van de huishouding te voldoen. Hij noemt daartoe een bedrag. Samen met het inkomen van de vrouw komt het netto besteedbaar inkomen lager uit dan de rechtbank heeft bepaald. Ook de daarbij behorende behoefte van de kinderen is dan een stuk lager. De vrouw betwist het standpunt van de man.

Het hof oordeelt als volgt. Het hof stelt vast dat de draagkracht van de man niet ter discussie staat, maar enkel de behoefte van de kinderen en de zorgkorting. Naar het oordeel van het hof heeft de man, gelet op de gemotiveerde betwisting door de vrouw, onvoldoende aangevoerd om bij het bepalen van de behoefte van de kinderen af te wijken van het rapport van de Expertgroep Alimentatienormen. Conform voormeld rapport en de behoeftetabel dient de behoefte van de kinderen te worden bepaald aan de hand van het totaal netto besteedbaar gezinsinkomen ten tijde van de samenleving. De welstand van een gezin en van de gezinsleden wordt immers niet alleen bepaald door wat er aan de kosten van de huishouding wordt besteed, maar door het totale gezinsinkomen. De man miskent met de door hem gestelde behoefte dat de behoeftetabel ervan uitgaat dat een percentage van het totale nettogezinsinkomen aan de kinderen wordt besteed. Waarom er in dit geval aanleiding is om

van het rapport af te wijken heeft de man niet duidelijk kunnen maken.

De man heeft ter zitting verklaard dat hij er, ondanks het door de vrouw ingenomen standpunt, bewust voor heeft gekozen geen jaarstukken van de bv, de maatschap en de eenmanszaak in het geding te brengen. Dit had echter wel op zijn weg gelegen. Naar het oordeel van het hof heeft de man onvoldoende gemotiveerd waarom het overleggen van de jaarstukken bezwaarlijk is. Dat het de privacy raakt van de man (en eventuele derden), zoals de man aanvoert, is op zichzelf volstrekt onvoldoende. In familiezaken geschiedt de behandeling voorts met gesloten deuren en partijen mogen aan derden geen mededelingen doen omtrent het verhandelde ter mondelinge behandeling of de stukken uit het dossier.

De man heeft enkel de aangifte voor de inkomstenbelasting 2016 overgelegd. Hieruit kan echter niet het inkomen van de man worden afgeleid waarmee gerekend dient te worden in het kader van alimentatie. Niet de fiscale winst of het fiscale verlies is bepalend maar de liquide middelen van de ondernemingen van de man, zoals die kunnen blijken uit jaarstukken en kasstroomoverzichten. Nu de man heeft nagelaten de jaarstukken te overleggen is het hof niet in staat het inkomen van de man vast te stellen en derhalve niet in staat vast te stellen of de behoefte van de kinderen op een ander bedrag moet worden vastgesteld dan de rechtbank heeft gedaan c.q. of de behoefte op een onjuiste wijze is vastgesteld. Dit komt voor rekening en risico van de man, nu de man als onderhoudsplichtige inzage moet geven in zijn financiële positie. De grieven van de man falen derhalve.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 07-11-2019

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2019:4084

Zaaknummer: 200.254.929_01

RECHTSPRAAK

Bijstandsverhaal. Rechtbank wijst het verzoek van de gemeente (college van BenW) af, omdat niet is vast komen te staan dat de man de verwekker van het kind is en daarom onderhoudsplichtig is.

De gemeente (naar mijn mening: het college van burgemeester en wethouders van de gemeente en niet de publiekrechtelijke rechtspersoon) verzoekt de rechtbank een verhaalsbijdrage ten laste van de man te bepalen voor verleende bijstand aan de moeder, mede ten behoeve van het kind, van wie hij volgens de gemeente de vader is.

De gemeente stelt hiertoe dat de man onderhoudsplichtig voor het kind is. De gemeente baseert dit op een verklaring van de vrouw dat de man de vader van het kind is. Verder voert de gemeente aan dat de man zijn (voormalige) bedrijf naar het kind heeft vernoemd en dat hij tijdens eerdere onderzoeken naar de mogelijkheden tot bijstandsverhaal nooit heeft ontkend de vader van het kind te zijn. De man betwist echter onderhoudsplichtig te zijn. Hij erkent weliswaar een relatie te hebben gehad met de vrouw, maar zegt dat naar zijn weten uit deze relatie nooit een kind is geboren. De man heeft verder verklaard in 2018 voor het eerst met een onderzoek door de gemeente te zijn geconfronteerd. Verder zegt hij dat, als hij in het verleden al zou hebben meegewerkt aan enig onderzoek, hij daarmee nog geen onderhoudsplicht heeft erkend. Hij vindt dan ook dat het verzoek van de gemeente moet worden afgewezen.

De rechtbank is van oordeel dat de onderhoudsplicht van de man niet vast is komen te staan. De gemeente heeft, gelet op de gemotiveerde betwisting van de man, onvoldoende gemotiveerd dat de man onderhoudsplichtig is voor de minderjarige. Vast staat dat hij niet de juridische vader van het kind is. De gemeente heeft in het verzoek niet uitgelegd waarom de man onderhoudsplichtig is voor het kind. De rechtbank leidt uit de stellingen van de gemeente af dat de man volgens de gemeente de verwekker van de minderjarige is. Pas op de zitting heeft de gemeente dit naar voren gebracht. Als verwekker zou de man wel onderhoudsplichtig voor de minderjarige kunnen zijn. De man heeft echter – ook al in zijn verweerschrift – weersproken de verwekker van het kind te zijn. Het had dan ook op de weg van de gemeente gelegen om stukken over te leggen, waaruit blijkt op grond waarvan zij de man als verwekker aanmerken. Bijvoorbeeld de verklaring van de vrouw. De gemeente heeft dat nagelaten. Om

die reden ziet de rechtbank ook geen aanleiding de gemeente toe te laten tot nadere motivering van haar verzoeken en zal het verzoek worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 06-11-2019

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2019:4922

Zaaknummer: C/16/485201 / FA RK

RECHTSPRAAK

Procesrecht. Verzoeker in hoger beroep vraagt niet om een andere beslissing, maar om de beschikking tot opheffing van het bewind van een andere motivering te voorzien. Geen rechtens te respecteren belang bij het hoger beroep. Het gaat om een zaak van voluntaire rechtspraak, waarin de in hoger beroep bestreden beschikking geen gezag van gewijsde krijgt. De overwegingen die tot de beslissing hebben geleid, kunnen in latere procedures niet aan de rechthebbende worden tegengeworpen.

Bij de bestreden beschikking heeft de kantonrechter op verzoek van de bewindvoerder het bewind opgeheven. De rechthebbende is hiervan in hoger beroep gekomen. Hij heeft geen bezwaar tegen opheffing van het bewind, maar wel tegen de daartoe in de beschikking gebruikte motivering. Hij wil dat de beschikking van een andere motivering wordt voorzien.

De rechthebbende heeft zich ter zitting in hoger beroep op het standpunt gesteld ontvankelijk te zijn in zijn hoger beroep, omdat zijn belangen zijn geschaad doordat de motivering van de beslissing belastend voor hem is en zonder hoor en wederhoor tot stand is gekomen. Blijkens zijn hogerberoepschrift en het verhandelde ter zitting in hoger beroep heeft de rechthebbende zich in eerste aanleg niet kunnen verweren tegen de door de bewindvoerder in het geding gebrachte stukken, omdat geen zitting heeft plaatsgevonden. Hierdoor is geen recht gedaan aan de gerechtvaardigde belangen van de rechthebbende bij hoor en wederhoor en staan er in de bestreden beschikking onjuiste aantijgingen jegens rechthebbende. Dit steekt rechthebbende, omdat volgens hem niet de rechthebbende maar de bewindvoerder zich gedurende het bewind laakbaar heeft gedragen. De rechthebbende komt niet op tegen het dictum van de bestreden beschikking nu hij zelf niet wil dat de bewindvoerder nog langer zijn vermogensrechtelijke belangen behartigt, aldus de rechthebbende.

Het hof overweegt als volgt. Zoals het hof ter zitting aan de rechthebbende heeft meegedeeld, dient het hof gezien de inhoud van het beroepschrift te beoordelen of de rechthebbende ontvankelijk is in zijn hoger beroep. De rechthebbende wenst namelijk niet een andere

beslissing dan in eerste aanleg is gegeven, maar grieft alleen tegen hetgeen is overwogen ter motivering daarvan en tegen de gang van zaken in eerste aanleg. Daarmee rijst de vraag of de rechthebbende voldoende belang heeft bij zijn hoger beroep. De rechthebbende stelt belang te hebben bij wijziging van de motivering, omdat hij zich in eerste aanleg niet heeft kunnen verweren doordat de kantonrechter van een mondelinge behandeling heeft afgezien. Hierdoor zijn stellingen van de bewindvoerder tot overwegingen van de kantonrechter gemaakt, waar de rechthebbende zich niet mee kan verenigen.

Wat er zij van de gang van zaken in eerste aanleg, de rechthebbende wenst niet een andere beslissing. Het hof overweegt dat de rechthebbende reeds om deze reden niet-ontvankelijk verklaard kan worden in zijn hoger beroep. Daar komt nog het volgende bij. In zaken zoals deze, waarin een onderbewindstelling wordt opgeheven, is sprake van voluntaire rechtspraak. Het gaat in een dergelijke zaak om een wijziging van een rechtstoestand, die de betrokken partijen niet zelf, zonder tussenkomst van de rechter kunnen teweegbrengen. De beschikking in een zaak van voluntaire rechtspraak krijgt, nadat zij onherroepelijk is geworden, geen gezag van gewijsde. Het gaat hier namelijk niet om een beslissing die een rechtsbetrekking in geschil betreft, zoals bedoeld in artikel 236 Rv. Wat de kantonrechter in de bestreden beschikking heeft overwogen, heeft in latere procedures dus geen bindende kracht en kan dus niet aan de rechthebbende worden tegengeworpen (vgl. Hof Amsterdam 1 februari 2016, ECLI:NL:GHAMS:2016:912).

Hoewel de rechthebbende bij de mondelinge behandeling in hoger beroep heeft gemotiveerd waarom de overwegingen in de bestreden beschikking hem steken, heeft hij op grond van het bovenstaande geen rechtens te respecteren belang bij zijn hoger beroep. Het hof zal de rechthebbende dan ook niet-ontvankelijk verklaren in zijn hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 05-11-2019

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2019:3992

Zaaknummer: 200.260.629/01

RECHTSPRAAK

Afstamming. Verzoek van verwekker om erkenning, nadat de huidige partner van de moeder de tweeling al had erkend. De verwekker heeft naar het oordeel van het hof voldoende gelegenheid gehad om de tweeling te erkennen of vervangende toestemming daartoe te verzoeken, zowel tijdens de zwangerschap als na de geboorte van de tweeling. Dat de man eerst vijf maanden nadat de nieuwe partner van de moeder de kinderen had erkend, de vrouw aanschrijft en enige maanden later een procedure start, komt voor zijn rekening en risico. Aan de beoordeling van het verzoek tot vervangende toestemming wordt niet toegekomen. De erkenning door de nieuwe partner blijft in stand.

Tussen partijen is in geschil de (vernietiging van en de vervangende toestemming voor) erkenning van de tweeling. Bij de bestreden beschikking heeft de rechtbank de man niet-ontvankelijk verklaard in zijn verzoeken hiertoe. De man is van deze beschikking in hoger beroep gekomen.

Het hof overweegt dat de verwekker van een kind, gelet op de limitatieve opsomming in artikel 1:205 lid 1 BW, geen zelfstandige rechtsingang heeft om een verzoek in te dienen tot vernietiging van de erkenning gedaan door een ander. Uit de parlementaire geschiedenis blijkt dat voor de beantwoording van de vraag of de verwekker de door een niet-verwekker met toestemming van de moeder verrichte erkenning toch ongedaan kan maken, van groot belang is dat aan de verwekker in artikel 1:204 lid 3 BW de bevoegdheid is toegekend om de minderjarige met vervangende toestemming van de rechter te erkennen. Indien de verwekker van zijn mogelijkheid om de minderjarige te erkennen geen gebruik heeft gemaakt, is er derhalve geen reden om de verwekker achteraf alsnog de gelegenheid te geven om de erkenning door een andere man te vernietigen, tenzij door de moeder toestemming tot erkenning door een niet-verwekker is gegeven met slechts als oogmerk de belangen van de verwekker te schaden. In dat geval zou er op grond van vaste rechtspraak aan de zijde van de

vrouw sprake zijn van misbruik van bevoegdheid waardoor de erkenning door de ander niet rechtsgeldig zou zijn ('de strikte maatstaf', HR 12 november 2004, ECLI:NL:HR:2004:AQ7386). Indien de verwekker echter niet of niet tijdig vervangende toestemming heeft kunnen vragen, geldt volgens vaste jurisprudentie 'de minder strikte maatstaf', te weten of de vrouw, in aanmerking genomen de onevenredigheid tussen de belangen van de verwekker bij erkenning en de daartegenover staande belangen van de vrouw – telkens in verband met de belangen van de kinderen – in redelijkheid tot het verlenen van toestemming aan de andere man heeft kunnen komen.

Niet in geschil is dat de man vanaf het begin van de zwangerschap wist dat hij de verwekker was. De man en de vrouw hebben na de ontdekking van de zwangerschap enkele weken samengewoond waarna de relatie is beëindigd en het contact tussen hen is verbroken. Ook staat als onweersproken vast dat de man op 13 en 14 juni 2017 op de hoogte was van de geboorte van de tweeling. Het hof is gelet hierop van oordeel dat de man reeds vanaf het moment dat hij wist van de zwangerschap tot het moment dat de tweeling is erkend door de huidige partner van de vrouw op 9 juni 2017 de mogelijkheid heeft gehad om de tweeling te erkennen. Dat de man de vrouw pas eind november 2017 hierover aanschrijft en op 27 februari 2018, derhalve een jaar na de geboorte, bij de rechtbank een verzoek tot vervangende toestemming indient, komt naar het oordeel van het hof voor zijn rekening en risico. Wat de man in de voorliggende periode belette om stappen te ondernemen om te komen tot erkenning van de kinderen is het hof niet gebleken. De enkele stelling van de man dat hij zich niet bewust was van de mogelijkheid om de kinderen te erkennen is daarvoor geen afdoende verklaring. De man heeft voldoende tijd en gelegenheid gehad om zich hierover te laten voorlichten. Op grond van het bovenstaande is niet voldaan aan het criterium van de minder strikte maatstaf en bestaat er geen grond om de man alsnog in de gelegenheid te stellen de door de partner van de vrouw gedane erkenning te laten vernietigen.

Blijft over de vraag of voldaan is aan het strikte criterium, hetgeen het geval is indien de vrouw door toestemming te geven tot erkenning door haar partner geen ander doel had dan de belangen van de man te schaden. De stel- en bewijslast van deze stelling ligt bij de man. De man stelt dat de vrouw dit doel had, wat zou blijken uit het feit dat zij op geen enkele manier contact wil(de) met de man na hun relatiebreuk. Ook wijst volgens de man het feit dat het verzoek tot gezamenlijk gezag door de vrouw en haar partner is ingediend kort nadat de man de vrouw te kennen heeft gegeven dat hij de kinderen wilde erkennen in die richting. De vrouw heeft gemotiveerd aangevoerd dat zij niet het oogmerk had om de belangen van de man te schaden. Nadat hun relatie is beëindigd heeft de man lange tijd geen contact opgenomen of interesse getoond in de kinderen, zodat de vrouw geen aanwijzing had om aan te nemen dat de man (nog) van plan was om de tweeling te erkennen.

Het hof vindt dat door de man onvoldoende is gesteld om te concluderen dat de vrouw geen ander doel had dan de belangen van de man te schaden en aldus misbruik van recht heeft gemaakt door aan haar partner met wie zij voor haar relatie met de man acht jaar is samen geweest en met wie zij twee oudere zoons heeft, toestemming tot erkenning te geven. Nu de man niet behoort tot de kring van verzoekers is de man niet-ontvankelijk in zijn verzoek tot vernietiging van de erkenning van de tweeling door de partner van de vrouw. Nu de erkenning gehandhaafd blijft, en er dus twee ouders zijn, is de man ingevolge artikel 1:204 BW ook niet-ontvankelijk in zijn verzoek om vervangende toestemming te verlenen tot erkenning van de kinderen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 31-10-2019

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2019:9404

Zaaknummer: 200.254.663/01

RECHTSPRAAK

Afstamming. Man kan kind niet erkennen nu de identiteit van de man niet met voldoende zekerheid vastgesteld kan worden. In redelijkheid kan van de man gevraagd worden dat hij meer inspanningen verricht om te komen tot vaststelling van zijn identiteit en nationaliteit.

In hoger beroep is in geschil de weigering van de ambtenaar tot het opmaken van een akte van erkenning van de minderjarige door de man – en toevoeging van deze erkenning aan de geboorteakte van de minderjarige door middel van een latere vermelding – op grond van artikel 1:18b BW.

De vraag naar de nationaliteit van de man houdt partijen in onderhavige procedure verdeeld. De ambtenaar heeft het opmaken van de akte geweigerd op grond van artikel 1:18c lid 1 BW, omdat de man (slechts) een W-document heeft verstrekt – en in het bijzonder niet een paspoort heeft afgegeven door de autoriteiten van het land waarvan hij onderdaan is – en de ambtenaar aan de hand van genoemd W-document zijn (nationaliteit en) identiteit en burgerlijke staat niet heeft kunnen vaststellen.

De man heeft met het oog op het vaststellen van zijn (nationaliteit en) identiteit (mede op verzoek van de ambtenaar) in hoger beroep de volgende bescheiden overgelegd: een (inmiddels verlopen) W-document, een geboorteakte die tijdens de onderhavige procedure gelegaliseerd is alsmede een nationaliteitsverklaring. De ambtenaar heeft betwist dat de bescheiden die de man thans ter beschikking heeft gesteld toereikend zijn althans in de gegeven situatie toereikend moeten zijn omdat sprake zou zijn van bewijsnood en heeft aangevoerd dat er aanwijzingen zijn voor een schijnerkenning, een erkenning die is gericht op het verkrijgen van een verblijfstitel van de man in Nederland.

Het hof overweegt dat het door de man overgelegde W-document dat de IND hem bij binnenkomst in Nederland in het jaar 2000 heeft verstrekt als (tijdelijk) identificatiedocument, is afgegeven op grond van de informatie die hij zelf bij binnenkomst in Nederland aan de IND heeft verstrekt. Er heeft op dat moment geen eigen onderzoek van de IND plaatsgevonden naar de juistheid van de door de man verstrekte persoonsgegevens. Op basis van dit tijdelijke – nadien ingetrokken – identiteitsdocument kan de nationaliteit en

identiteit van de man dan ook niet met zekerheid worden vastgesteld. Verder heeft de man een geboorteakte uit Sierra Leone overgelegd welke ‘certified true copy bc/2017’ hij tijdens de procedure in hoger beroep met de hulp van familieleden heeft laten legaliseren. Deze geboorteakte is, op verzoek van de ambtenaar, door de IND onderzocht. Uit het onderzoek van de IND (Bureau Documenten) van de geboorteakte is gebleken dat het document zelf met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid echt is, maar dat niet kan worden vastgesteld dat het document bevoegd is opgemaakt en afgegeven en dat evenmin kan worden vastgesteld of het document inhoudelijk juist is. Daarmee kan niet worden aangenomen dat de geboorteakte de persoon van de man (en niet een willekeurige derde) betreft. Ook heeft de man een verklaring betreffende nationaliteit uit Sierra Leone overgelegd welke ‘Affidavit confirming citizenship’ door de IND (Bureau Documenten) is onderzocht, die echter geen uitspraak heeft kunnen doen over de echtheid, de opmaak en de afgifte van het document terwijl de inhoudelijke juistheid niet vastgesteld kan worden.

Het hof acht, met de ambtenaar, de op dit moment beschikbare bescheiden niet toereikend om de (nationaliteit en) identiteit van de man met het oog op de door hem gewenste erkenning van de minderjarige met voldoende zekerheid te kunnen vaststellen. Daarbij weegt ook mee dat, ook als de overgelegde stukken authentiek en inhoudelijk juist zouden zijn, bij gebrek aan bijvoorbeeld een foto, de schakel tussen de betreffende documenten en de man die bij de burgerlijke stand en in deze procedure is verschenen, nog steeds ontbreekt.

Verder is naar het oordeel van het hof niet althans onvoldoende komen vast te staan dat alle informatie over de identiteit(sbewijzen) van de man die in redelijkheid kan worden verkregen ook is verkregen, althans dat door de man toereikende pogingen in het werk zijn gesteld om deze informatie te verkrijgen. Vooralsnog is dan ook niet aannemelijk dat de man in de onmogelijkheid verkeert om bescheiden te verkrijgen en te overleggen die wel voldoende zijn om zijn (nationaliteit en) identiteit te kunnen vaststellen. Gebleken is bijvoorbeeld dat de man eerder, in een verblijfs- c.q. uitzettingsprocedure, geen medewerking heeft verleend aan een presentatie van hem bij de ambassade van Sierra Leone in Brussel om te laten vaststellen dat hij inderdaad afkomstig is uit Sierra Leone. Ter zitting is bovendien aan de orde geweest dat de inmiddels verkregen (en gelegaliseerde) geboorteakte nieuwe mogelijkheden kan bieden om, eventueel met hulp van de IND, via de ambassade van Sierra Leone in Brussel (dan wel het consulaat in Den Haag) bevestigd te krijgen dat de geboorteakte als document niet alleen echt is maar ook bevoegd is opgemaakt en afgegeven, inhoudelijk juist is en de man betreft. In redelijkheid kan van de man gevergd worden dat hij op dit punt (nog) de nodige initiatieven en inspanningen verricht om te kunnen komen tot vaststelling van zijn identiteit en nationaliteit.

Nu de identiteit van de man (vooralsnog) onvoldoende is komen vast te staan en evenmin is

gebleken dat sprake is van bewijsnood aan de zijde van de man, ziet het hof geen aanleiding om op grond internationale verdragen en in het bijzonder op grond van artikel 8 EVRM dan wel artikel 7 IVRK voorbij te gaan aan het vereiste dat de identiteit van de man op basis van bescheiden (met voldoende objectieve bewijskracht) dient te worden vastgesteld. Juist wanneer nog redelijke inspanningen tot het verkrijgen van dergelijke bescheiden van de man geveerd kunnen worden, is er (nog) geen reden om op grond van het recht op *family life* en/of het belang van de minderjarige een uitzondering toe te staan. Alles in ogenschouw nemende is het hof, anders dan de rechtbank, van oordeel dat de ambtenaar het opmaken van een akte van erkenning van de minderjarige door de man heeft kunnen weigeren.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 31-10-2019

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2019:9413

Zaaknummer: 200.259.966/01

RECHTSPRAAK

Gerechtelijke vaststelling vaderschap. Moeder is niet-ontvankelijk in haar verzoek, omdat dat meer dan vijf jaar na de geboorte van het kind is ingediend. De rechtbank heeft na een belangenafweging het verzoek van de bijzondere curator tot vaststelling van het vaderschap afgewezen. Hof vernietigt deze beslissing. Er is geen plaats voor een belangenafweging. Dat heeft de wetgever uitdrukkelijk niet gewild.

Uit de moeder is in 2012 een kind geboren. Zij heeft van rechtswege het gezag over het kind. Het kind woont bij haar. In het rapport van Sanquin wordt vermeld dat de man met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid de biologische vader is van het kind.

Bij de bestreden beschikking heeft de rechtbank de moeder niet-ontvankelijk verklaard in haar verzoek tot gerechtelijke vaststelling van het ouderschap van de man als vader van het kind en heeft de rechtbank het verzoek van de bijzondere curator tot gerechtelijke vaststelling van het ouderschap van de man afgewezen. De moeder komt hiertegen op. Zij voert primair aan dat het hanteren van de vervaltermijn van vijf jaar door de rechtbank in haar situatie een ongerechtvaardigde inmenging in het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM vormt.

Het hof is van oordeel dat de moeder niet-ontvankelijk is in haar verzoek tot gerechtelijke vaststelling van het ouderschap van de man vanwege de overschrijding van de in artikel 1:207 lid 3 BW genoemde termijn van vijf jaar. Anders dan de moeder heeft betoogd en zoals de rechtbank heeft overwogen, dient volgens de vaste jurisprudentie van de Hoge Raad de termijn van vijf jaar in principe gehandhaafd te worden. Blijkens de wetgeschiedenis dient deze termijn om de rechtszekerheid zo min mogelijk in het gedrang te laten komen. De moeder heeft enkel gesteld dat sprake is van schending van artikel 8 EVRM, maar zij heeft deze stelling niet voldoende onderbouwd en met name niet op welke grond sprake zou zijn van een ongerechtvaardigde inmenging in haar familie- en gezinsleven. Ook het beroep van de moeder op 'bijzondere omstandigheden' op grond waarvan de wettelijke vervaltermijn niet zou moeten worden toegepast, slaagt niet. Zodanige bijzondere omstandigheden zijn niet, althans onvoldoende komen vast te staan. Het hof bekrachtigt in dit opzicht de beslissing van

de rechtbank.

De bijzondere curator komt op tegen de beslissing van de rechtbank om de belangen van de man mee te wegen. Volgens de bijzondere curator is in dit geval geen ruimte voor een afweging van de belangen van de verwekker tegenover die van het kind.

Het hof oordeelt als volgt. De Hoge Raad heeft in zijn beschikking van 25 maart 2005 (ECLI:NL:HR:2005:ATo412), voor zover hier van belang, overwogen en beslist dat volgens artikel 1:207 lid 1 BW voor de vaststelling van het vaderschap van een man niet meer is vereist dan dat deze de verwekker is van het kind. Daarbij is met name geen plaats voor een afweging van de belangen van het kind tegenover die van de verwekker. Dit is ook de uitdrukkelijke bedoeling van de wetgever geweest, zoals blijkt uit de in de conclusie van de advocaat-generaal onder 10 weergegeven passages uit de parlementaire geschiedenis van de Wet van 24 december 1997, *Stb.* 1997, 773, waarbij deze bepaling is vastgesteld. De klacht dat sprake is van door artikel 14 EVRM verboden discriminatie doordat toepassing van artikel 1:207 BW zonder eerbiediging van de familie- en gezinslevens, althans zonder afweging van hun belangen, een ongerechtvaardigde ongelijke behandeling oplevert ten opzichte van artikel 1:204 lid 1 onder e en lid 3 BW faalt reeds omdat het hier niet om gelijke gevallen gaat. Artikel 1:204 lid 3 BW ziet op gevallen waarin het gaat om het ontbreken van toestemming van de moeder of het kind, terwijl de gerechtelijke vaststelling van het vaderschap blijkens artikel 1:207 lid 1 BW juist berust op de wens van de moeder of het kind.

Gelet op het vorenstaande is het hof van oordeel dat voor de gerechtelijke vaststelling van het vaderschap van het kind nodig en voldoende is dat de man de verwekker is van het kind. Dat staat vast. Voor een afweging van de belangen van de man als verwekker tegenover die van het kind is geen plaats. Het hof stelt het vaderschap vast.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 01-10-2019

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2019:7988

Zaaknummer: 200.252.323